

Entrevista: Eduard Punset presenta 'El viaje al amor' (Destino), una aproximació científica a la mare de les emocions perquè puguem conèixer més bé com sentim

“Cal una educació emocional més que no pas de valors”

Francesc Bombí-Vilaseca
BARCELONA

Periodista, ministre, conseller... Eduard Punset ha viscut diverses etapes fins a arribar a convertir-se en una mena d'eminència de la comunicació científica, amb els onze anys que porta dirigint el programa de televisió *Redes* i els seus darrers llibres de divulgació, en especial els darrers, *El viatge a la felicitat*, *L'ànima és al cervell* i aquest últim.

Després d'El viatge a la felicitat, ara toca un viatge cap a l'amor.

De tots els factors que incideixen sobre la felicitat són les relacions personals, és a dir, l'amor i el desamor, les que, segons els estudis acadèmics, prevalen en una correlació més significativa. Estava cantat que, després d'una reflexió sobre la felicitat, havia de venir-ne una sobre l'amor des de l'òptica de la ciència. Dels estudis sobre la felicitat ens va sorprendre que aquesta no disminueix amb l'edat, sinó que augmenta: hi ha més amor.

Què aporta el seu llibre al lector?

És la novel·la de la seva vida, el que li passa per dintre quan s'enamora i quan es desenamora. La primera aportació és la desmitificació de l'amor com un concepte d'entrega, de generositat. La ciència ens diu que l'amor és la primera manifestació en tota la història de l'evolució d'un instint de fusió amb un altre organisme per garantir la seva supervivència, un contracte de contraprestacions: una cosa profundament biològica que apareix amb la vida; sense amor, no hi ha vida. I

Eduard Punset fa onze anys que presenta el programa de divulgació científica 'Redes' a la televisió ■ JORDI GARCIA

apareix milers de milions d'anys abans que aparegui la diferenciació sexual. Descobrir que la libido masculina i la femenina són diferents i que a una dona potser no li interessa fer l'amor perquè no està desinhibida emocionalment t'ajuda a comprendre la negativa de la teva parella. Si tens setanta anys i t'enamores, no tens per què pensar que sigui políticament incorrecte: si l'amor és l'instint de fusió per garantir la supervivència, més necessitat en té una persona d'edat que algú de vint anys. Per primera vegada estem posant la ciència al servei de la vida de la gent del carrer. Tot això repercutirà en els sistemes educatius, en les polítiques de recursos humans, i en la política, perquè una de les

grans novetats és haver pogut tancar el debat sobre la importància de l'entorn en la genètica.

També reivindica una assignatura alternativa a la polèmica educació per a la ciutadania...

D'aquí a pocs anys serà normal la introducció del que en el món acadèmic en diuen *la competència social i emocional*, l'aprenentatge de la gestió de les pròpies emocions. No pot ser que en el sistema educatiu als nens no se'ls digui absolutament res sobre l'únic amb què vénen al món, que són les sis o set emocions bàsiques i universals. ¿Com distingir l'ansietat, necessària per passar un examen o anar de viatge, de la por, que interromp el creixement de les ungles, que

paralitza, que disminueix el volum de l'hipocamp? Reclamo la complementarietat necessària i prèvia d'una educació emocional abans d'una educació en valors, que sempre serà sospitosa de ser de dretes o d'esquerres, mentre que la ciència sempre és universal. N'he parlat amb ministres quan he tingut temps i tothom em diu que sí, però ningú no fa gran cosa.

Quina és la finalitat del test que inclou al final del llibre?

No és cap instrument per detectar la capacitat d'estimar dels ciutadans, sinó que s'ofereix a qui en tingui ganes la possibilitat d'avaluar la pròpia capacitat d'estimar. És la primera vegada que això es fa, i l'experiència que

en tenim fins ara és coherent amb el plantejament doctrinal o científic del llibre.

També ha escrit una fórmula sobre la capacitat d'estimar..., ens resoldrà la vida?

Totes les fórmules matemàtiques en el fons resumeixen en números realitats complexes, i això s'ha de prendre amb sentit de l'humor. És evident que al definir l'amor estic parlant de l'afecte a la primera infància, d'inversió parental, és a dir, què passa a l'hora de construir el suport d'aquest amor, de la negociació de les llibertats individuals, de la capacitat d'estimar d'una persona... i tot això depèn de què passa al voltant.

I ja li queda temps per estimar?

En això penso que Gabriel García Márquez té raó quan diu: "Un envelleix quan deixa d'estimar", i la ciència cada cop hi està més d'acord. Has d'estar enamorat quasi tota l'estona, i és la meua experiència. En la investigació sobre la felicitat ja havíem descobert algunes pistes clares: un ha de tenir la sensació que controla alguna cosa de la seva vida, que no tot ho fan els altres, havíem descobert la necessitat de concentrar esforços a desenvolupar les nostres qualitats innates i havíem descobert que fa falta viatjar, com a mínim mentalment, estar obert a moltes dades i corrents doctrinals, a molts estímuls exteriors per excitar la capacitat metafòrica que relaciona dues coses disparis i que està a la base de la creativitat. Hem constatat la necessitat d'estimar per ser feliços.

Fins al 30 de setembre de 2007

EL CARTELL MODERN

A LES COL·LECCIONS DEL MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Taules rodones gratuïtes
26 i 27 de setembre, 17.30 h

Portes Obertes, de 10 a 14.30 h
Dimarts 11 de setembre. Diada Nacional de Catalunya
Dilluns 24 de setembre. La Mercè

Museu Nacional d'Art de Catalunya
Palau Nacional, Parc de Montjuïc, Barcelona
www.mnac.cat

M^NAC
Agroilmen®